

Sygnatura akt II AKa 336/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki

Sędziowie: SSA Tadeusz Kielbowicz

SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu Dariusza Szyperskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 r.

sprawy **K. K.**

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 64 § 1 kk, art. 178 a § 1 kk

i **M. R.**

oskarżonej o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego K. K. oraz prokuratora wobec obu oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 28 lipca 2017 r. sygn. akt III K 12/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec K. K. i M. R. w ten sposób, że:

1) **w pkt. I części rozstrzygającej za podstawę prawną skazania przyjmuje przepis art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i podstawą wymiaru kary pozbawienia wolności czyni przepis art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224);**

2) **w pkt. II części rozstrzygającej podstawę prawną skazania uzupełnia o przepis art. 64 § 1 k.k. natomiast z podstawy prawnej wymiaru kar grzywny i pozbawienia wolności eliminuje przepis art. 33 § 2 i 3 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru tych kar przepisy art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w zw. z art. 11 § 3 k.k.;**

3) **w pkt. VII części rozstrzygającej wysokość świadczenia pieniężnego orzeczonego na podstawie art. 43a § 2 k.k. ustala na 5.000 (pięć tysięcy) złotych;**

4) **w pkt. IX części rozstrzygającej za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary przyjmuje przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k.;**

5) **na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) orzeka przepadek i zarządza zniszczenie:**

- a. *suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 2,98 grama,*
 - b. *1 rośliny z gatunku konopi o wysokości 210 cm,*
 - c. *8 sztuk roślin z gatunku konopi o wysokości do 250 cm,*
 - d. *5 sztuk roślin z gatunku konopi o wysokości do 230 cm,*
 - e. *5 sztuk roślin z gatunku konopi o wysokości do 210 cm,*
 - f. *liści koloru zielonego o wadze 0,77 grama,*
 - g. *2 wiązek suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 395,56 gramów,*
 - h. *suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 15,99 gramów,*
 - i. *suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 0,51 grama*
- opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/2891/16/N poz. 1 – 9, k. 389;*

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec K. K. i M. R. utrzymuje w mocy;

III. zwalnia K. K. i M. R. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Jaworze oskarżył K. K. o to, że;

I. w dniu 7 września 2016 roku w J. na ul. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste – tzw. „marihuany” o wadze 2,99 gramów netto, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 11.07.2014 roku o sygnaturze III K 156/11 między innymi za czyny z art. 63 ust. 1 i 3 i art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w z w z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. akt II AKa 322/14 eliminującym ustalenie o znacznej ilości wytworzonego środka odurzającego i przyjmującym za podstawę skazania art. 63 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 53 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk oraz obniżającym orzeczoną wobec K. K. karę łączną pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, którą w/w odbywał w okresie od dnia 9.01.2011 roku do dnia 27.03.2012 r.,

tj.o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk;

II. w okresie od czerwca 2016 roku do dnia 7 września 2016 roku na terenie obrośniętym trzcina, w odległości 100 metrów od słupka hektometrowego nr (...)km drogi nr (...), powiatu (...), województwa (...), działając w warunkach recydywy opisanej w pkt I aktu oskarżenia, z góry powziętym zamiarem oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uprawiał konopie w liczbie 19 krzewów znajdujących się w znacznym stopniu wegetacji, która to uprawa pozwalała na wytworzenie około 418 gramów tj. znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – tzw. „marihuany”,

tj. o czyn z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

III. w okresie od bliżej nieustalonego czasu do dnia 7 września 2016 r. w J. w altanie na terenie ogrodów działkowych (...) mieszczących się przy ul. (...) w J., województwa (...), działając w warunkach recydywy opisanej w pkt I aktu oskarżenia, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – tzw. „marihuany” w ilości łącznej 16,09 gramów suszu oraz 395,87 gramów zasuszonych łodyg z kwiatostanem w ten sposób, że zebrał i zasuszył uprawiane przez siebie w tym celu konopie,

tj. o czyn z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IV. w dniu 7 września 2016 r. od miejscowości M. powiatu (...), województwa (...) przez P., J. drogą krajową Nr (...) do G. i następnie w J. prowadził pojazd mechaniczny marki B. o nr rej. (...) znajdując się pod wpływem substancji psychoaktywnej w postaci Δ - tetrahydrokannabinolu w ilości 5,36 ng/ml upośledzającego zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi,

tj. o czyn z art. 178 § 1 kk;

Nadto zarzucił M. R., że:

V. w dniu 8 września 2016 roku w mieszkaniu przy ul. (...) oraz w altance przy ul. (...) w J., województwa (...) wbrew przepisom ustawy posiadała środki odurzające w postaci suszonego ziela konopi innych niż włókniste – tzw. „marihuany” w ilości łącznej 1,36 gramów,

to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

Wyrokiem z 28 lipca 2017 roku w sprawie III K 12/17 Sąd Okręgowy w Legnicy orzekł, że;

I. uznaje oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w pkt I części wstępnej wyroku czynu z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179/2005, poz. 1485 i 1486 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu prawnego skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że: w okresie od czerwca 2016 roku do dnia 7 września 2016 roku na terenie obrośniętym trzciną, w odległości 100 metrów od słupka hektometrowego nr (...) km drogi nr (...), powiatu (...), województwa (...), działając z góry powziętym zamiarem, w warunkach recydywy opisanej w pkt I części wstępnej wyroku, w celu osiągnięcia korzyści materialnej, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał rośliny konopi innych niż włókniste w ilości 19 krzewów konopi znajdujących się w znacznym stopniu wegetacji, która to uprawa pozwalała na wytworzenie około 418 gramów, tj. znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – tzw. „marihuany”, przy czym w okresie od bliżej nieustalonego czasu do dnia 7 września 2016 r. w J. w altanie na terenie ogrodów działkowych (...) mieszczących się przy ul. (...) w J., województwa (...) poprzez zwiezienie z miejsca uprawy i proces suszenia wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – tzw. „marihuany” w ilości łącznej 16,09 gramów suszu oraz 395,87 gramów zasuszonych łodyg z kwiatostanem, to jest przestępstwa z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk. I za to na podstawie art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 25 zł,

III. uznaje oskarżonego K. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku z tym, że czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu prawnego skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu K. K. karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07.09.2016 r. do dnia 28.07.2017 r.,

VI. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,

VII. na podstawie art. 43a § 2 kk i art. 39 pkt 7 kk w związku ze skazaniem za czyn z art. 178a § 1 kk orzeka od oskarżonego K. K. świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym,

VIII. uznaje oskarżoną **M. R.** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, z tym że czyn ten jako wypadek mniejszej wagi kwalifikuje z art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179/2005, poz. 1485 i 1486 z późn. zm.) i za to na podstawie tego przepisu prawnego skazuje ją na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wobec tej oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 2 (dwóch),

X. na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddaje tą oskarżoną pod dozór kuratora sądowego,

XI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 i 7 kk w okresie próby zobowiązuje tą oskarżoną do powstrzymania się od używania środków odurzających i kontaktów z osobami handlującymi i udzielającymi narkotyków,

XII. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych znajdujących się w Składnicy Depozytów Narkotykowych KWP we W., a wymienionych w wykazie I/2891/16/N poz. 1-9 oraz DRZ 9-17/17, wykaz dowodów rzeczowych karta 389 akt sprawy,

XIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w części ich dotyczących koszty sądowe i na podstawie art. 2 ust. 1, 3 ust. 1 oraz 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973 r. Dz. U. nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm. wymierza opłaty:

- K. K. w kwocie 1.400 zł,

- M. R. w kwocie 60 zł.

Wyrok powyższy w całości zaskarżył obrońca oskarżonego K. K..

Powyższemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść:

a) w zakresie uznania sprawstwa i winy K. K. w sytuacji, gdy brak jest dowodów potwierdzających, że ww. oskarżony założył plantację konopi, sfinansował jej uruchomienie, zajął się jej logistycznym wyposażeniem i uczestniczył w pozyskiwaniu środków odurzających, a powołane przez Sąd I instancji dowody mające świadczyć o wyczerpaniu przez K. K. zarzuconych mu przestępnych zachowań oparte są jedynie na luźnych poszlakach nie tworzących łańcucha dowodowego mogące dawać podstawy uznania jego winy i sprawstwa;

b) nieuprawnionym przyjęciu, że oskarżony poprzez zwiezenie z miejsca uprawy i proces suszenia wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – tzw. „marihuany” w ilości łącznej 16.09 gramów suszu oraz 395,87 gramów zasuszonych łodyg z kwiatostanem, podczas gdy zabezpieczone i przekazane do badań chemicznych fragmenty konopi nie stanowiły przedmiotu czynności wykonawczej czynu zabronionego, o którym mowa w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie niezgodnie z zasadami wiedzy i logicznego rozumowania, że oskarżony jest winny popełnienia czynu polegającego na uprawie i wytwarzaniu znacznych ilości środków odurzających, podczas gdy z materiału dowodowego, na którym Sąd I instancji oparł swe ustalenia w żaden bezpośredni sposób nie wynika, aby oskarżony uczestniczył w wytwarzaniu narkotyku;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, czy sam fakt znalezienia na posesji ogrodów działkowych suszonych łodyg z kwiatostanem, wobec braku jakichkolwiek innych dowodów, oznacza iż oskarżony brał udział w popełnieniu przestępstwa z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

3. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec K. K. poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt II części dyspozytywnej wyroku kary 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 25 zł, która to kara jest rażąco surowa i niewspółmierna do celów kary oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Podnosząc powyższe apelujący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt II części dyspozytywnej wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów opisanych w części wstępnej wyroku w pkt II i III; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok powyższy wobec K. K. :

- w całości w zakresie orzeczenia z pkt I części dyspozytywnej wyroku na korzyść oskarżonego;
- w całości w zakresie orzeczenia z pkt II części dyspozytywnej wyroku na niekorzyść oskarżonego;
- w części dotyczącej orzeczenia środka karnego z pkt VII części dyspozytywnej wyroku na niekorzyść oskarżonego;
- w części dotyczącej orzeczenia przypadku z pkt XII części dyspozytywnej wyroku na niekorzyść oskarżonego;

zaskarżył oskarżyciel publiczny.

Prokurator nie zgodził się także z orzeczeniami o karze oraz przypadku wobec M. R. i wyrok Sąd Okręgowy zaskarżył na niekorzyść tej oskarżonej.

Powyższemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na niezasadnym zakwalifikowaniu czynu przypisanego oskarżonemu K. K. w pkt I zaskarżonego wyroku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w sytuacji ustalenia, iż w/w oskarżony w dniu 7 września 2017 r. posiadał wyłącznie 2,99 grama marihuany, a więc ilość, której w żadnej mierze nie można uznać za znaczną.

II. obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 64 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i nie przywołanie w przyjętej przez sąd kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. K. w pkt II zaskarżonego wyroku oraz jego

nie przywołanie w podstawie skazania i wymierzenia oskarżonemu K. K. za w/w czyn kary czterech lat pozbawienia wolności, podczas gdy zastosowanie tego przepisu było konieczne, albowiem jak wynika z bezsprzecznych ustaleń oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuczonego mu czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k.

III. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 33 § 2 i § 3 k.k. polegającą na wymierzeniu oskarżonemu K. K. za przypisany w/w w pkt II części dyspozytywnej wyroku czyn z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. kary grzywny obok kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k., podczas gdy podstawą orzeczenia kary grzywny wymierzonej oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności winien stanowić art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

IV. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego K. K. za przypisany w/w czyn z art. 178a § 1 k.k. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie trzech tysięcy złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym, podczas gdy zgodnie z art. 42a § 2 k.k. w/w środek karny w przypadku skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. orzeka się w wysokości co najmniej pięciu tysięcy złotych i na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

V. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. polegającą na przywołaniu tego przepisu wraz z art. 69 § 1 k.k. jako podstawy warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonej M. R. kary trzech miesięcy pozbawienia wolności, na okres próby dwóch lat, podczas gdy przepis art. 70 k.k. w brzmieniu przywołanym przez sąd został zmieniony z dniem 1 lipca 2015 r. i w dacie orzekania podstawę orzeczenia warunkowego zawieszenia wykonani orzeczonej kary pozbawienia wolności winien stanowić obok art. 69 § 1 k.k. art. 70 § 1 k.k.

VI. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych w postaci:

1. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 2,98 gramów,
2. jednej rośliny z gatunku konopi o wysokości 210 cm,
3. ośmiu sztuk roślin z gatunku konopi o wysokości do 250 cm,
4. pięciu sztuk roślin z gatunku konopi o wysokości do 230 cm,
5. pięciu sztuk roślin z gatunku konopi o wysokości do 210 cm,
6. liści koloru zielonego o wadze 0,77 gramów,
7. dwóch wiązek suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 395,56 gramów,
8. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 15,99 gramów
9. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 0,51 gramów;

opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/2891/16/N poz. 1-8 i postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych Nr 9-17/17, znajdujących się w Depozycie Narkotykowym KWP we W. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy zarówno oskarżony K. K., jak też oskarżona M. R. zostali uznani za winnych czynów między innymi z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii co w myśl art. 70 ust. 2 cytowanej ustawy zasadnym czyniło orzeczenie przepadku środków odurzających będących przedmiotem tych czynów, a mianowicie w stosunku do oskarżonego K. K. suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 2,98 gramów opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 1 oraz w stosunku do oskarżonej M. R. liści koloru zielonego o wadze 0,77 gramów oraz suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 0,51 gramów opisanych w/w wykazie

dowodów rzeczowych pod poz. 6 i 9 na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc powyższe apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I części dyspozytywnej poprzez zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz wskazanie jako podstawy skazania art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.
2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II części dyspozytywnej poprzez przyjęcie w kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu K. K. czynu z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz w podstawie skazania także art. 64 § 1 k.k., a ponadto przyjęcie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 2 i § 3 k.k. jako podstawy orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny i w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.
3. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VII części dyspozytywnej poprzez orzeczenie wobec oskarżonego K. K. za przypisany w/w czyn z art. 178a § 1 k.k. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie pięciu tysięcy złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej i w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.
4. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IX części dyspozytywnej poprzez wskazanie obok art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. jako podstawy warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonej M. R. kary trzech miesięcy pozbawienia wolności i w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.
5. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XII części dyspozytywnej poprzez orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/2891/16/N pod poz. 2-5 oraz 7 i 8 na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast dowodów rzeczowych opisanych pod poz. 1, 6 i 9 na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wykorzystując możliwości wynikające z art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 i 2 k.p.k. i art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie orzeczenia Sądu Apelacyjnego ograniczono do oskarżonego K. K. i apelacji złożonej w jego imieniu, przez jego obrońcę, który wystąpił z wnioskiem o doręczenie odpisu wyroku i uzasadnienia Sądu odwoławczego.

Już na wstępie wypada zauważyć swego rodzaju niekonsekwencję skarżącego, który w pierwszym zdaniu apelacji oświadcza, że zaskarża wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy na korzyść oskarżonego w **całości**, a następnie formułuje zarzuty, które odnoszą się do pkt. II części rozstrzygającej zaskarżonego orzeczenia. Także zarzut rażąco surowej kary wymierzonej oskarżonemu odnosi się tylko do kary wymierzonej w pkt. II części rozstrzygającej.

Jedynie na marginesie zwraca się uwagę na rzecz oczywistą, że **zaskarżenie wyroku przez obrońcę** może być tylko na korzyść oskarżonego (art. 425 § 3 k.p.k.).

Żaden z zarzutów postawionych w apelacji obrońcy oskarżonego nie okazał się zasadny.

W zarzucie oznaczonym jako 2) podnosi się naruszenie przepisów procedury i wpływ tych uchybień na treść wyroku. W pierwszej kolejności, w tym zarzucie, apelujący stawia tezę o naruszeniu art. 7 k.p.k. Według skarżącego doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a w efekcie nieprawdziwych ustaleń faktycznych. W motywacyjnej części apelacji skarżący zwraca także uwagę na pominięcie w toku procesu odtwarzania zdarzeń całokształtu materiału dowodowego, a tym samym naruszenie również art. 410 k.p.k.

Odnosząc się do tej ostatniej kwestii należy stwierdzić, że apelacja poza wskazaniem na naruszenie tego przepisu nie wymienia i nie wskazuje, które dowody w toku tej sprawy zostały pominięte przez Sąd Okręgowy lub też, które dowody uwzględnione zostały tylko w części. Nie sposób uznać za mogące podważyć ustalenia Sądu stwierdzenia apelacji, iż funkcjonariusze policji dokonujący czynności 7 września 2016 roku zatrzymania oskarżonego po podjętym za nim pościgu niejednolicie przedstawili przebieg wypadków, w sytuacji, gdy apelujący poza tym jednozdaniowym stwierdzeniem nie przedstawia żadnych okoliczności odnoszących się do tej kwestii. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że opis zachowań oskarżonego w krytycznym czasie i miejscu jego ujawnienia w pobliżu plantacji marihuany w zeznaniach funkcjonariuszy policji K. F. i A. T. jest ze sobą zbieżny. Obaj opisują moment, w którym zobaczyli mężczyznę uciekającego, podają jego ubiór (krótkie spodnie, białe skarpety), jego zachowanie (ucieczka do samochodu B.) szybki odjazd z tego miejsca, kierunek ucieczki, stały kontakt wzrokowy z uciekającym samochodem, trasę przejazdu, moment zatrzymania samochodu, moment wyrzucenia pakunku przez osobę siedzącą na miejscu kierowcy. Zgodność tego opisu w tych obu relacjach jest jednoznaczna i trudno Sądowi Apelacyjnemu dostrzec niejednorodność ich wypowiedzi. Skoro nie wskazuje konkretnych rozbieżności w ich zeznaniach także obrońca, nie jest możliwe uznanie zasadności twierdzenia apelującego.

Odwoływanie się w apelacji do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i przytoczona argumentacja na poparcie tej tezy zmusza do przypomnienia, że obraza tej reguły tylko wtedy miałaby miejsce gdyby orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do czynionych ustaleń faktycznych lub co do sposobu wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego względnie, gdy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów, rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez Sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z treści art. 7 k.p.k., a te, w realiach sprawy, nie zostały przez Sąd I instancji w odniesieniu do przypisanych oskarżonemu w wyroku zachowań, przekroczone.

Dodatkowo należy wskazać, że podstawa ta może być skutecznie użyta, jeśli w sprawie pojawiają się wątpliwości co do przebiegu zdarzeń. Po wtóre wątpliwości te muszą pojawić się po stronie Sądu orzekającego i po trzecie Sąd ten mimo tych wątpliwości rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Takich wątpliwości zawartych w rozumowaniu Sądu I instancji nie przekazał skarżący. A przecież koniecznym było wykazanie, że w sprawie tej wystąpiły wątpliwości i to wątpliwości Sądu, który nie podjął próby ich usunięcia, lub dokonując stosownych działań wątpliwości te, których nie usunął, rozstrzygnął mimo to na niekorzyść oskarżonego. Art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości obrony i skazanych co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten Sąd (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2009 roku, V KK 142/09, LEX nr 519641). Zawarty w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest jedynie wówczas, gdy sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, lub co do interpretacji podlegającego zastosowaniu w sprawie przepisu, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Tylko niedające się usunąć wątpliwości (a nie wszystkie) i to wątpliwości, które zrodzą się u organu procesowego (sądu orzekającego), a nie te, które istnieją w ocenie stron postępowania, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2010 roku, II AKa 239/09, KZS 2010/9/30).

W sytuacji, gdy apelujący nie wskazuje żadnych konkretnych wątpliwości, które w sprawie tej wystąpiły i podnosi jedynie zarzut naruszenia art. 5 k.p.k. trudna jest ocena czy doszło do obrazy tego przepisu. Sąd odwoławczy z urzędu nie dostrzega w rozumowaniu Sądu I instancji kolizji z tym przepisem. Sąd *meriti* wszak nie miał żadnych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego. Wskazał przy tym tenże Sąd, że oparł swe ustalenia o istniejące dowody, ustalił fakty w tej sprawie opierając się na zeznaniach funkcjonariuszy policji, ale i zeznaniach matki oskarżonego G. K., oględzinach miejsc, wynikach przeszukania oraz częściowo wyjaśnieniach oskarżonych i dowodach w postaci opinii biegłych. Relacje oskarżonego złożone w toku czynności dowodowych w znacznej części Sąd odrzucił, poza tymi, w których tenże przyznał, że posiadał przy sobie środki odurzające. Takie wyjaśnienia zostały słusznie zdyskredytowane,

jako niewiarygodne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Sąd I instancji z należytą uwagą podszedł do kwestii zasadniczej w procesie karnym, oceny zachowania oskarżonego. Właściwie i trafnie ocenił stronę podmiotową jego zachowania. Ocena ta nie nosi w sobie błędu dowolności i jako taka jest akceptowana przez Sąd odwoławczy. Tok rozumowania przedstawiony przez Sąd meriti nie zawiera luk i w żadnym razie nie przekonano o istnieniu przesłanek pozwalających kwestionować jego ustalenia. Rozważania w tym zakresie są jednoznaczne i uznano, że zarzut apelacji obrońcy oskarżonego nie podważył ich trafności.

Jak się wydaje, apelujący swoje tezy buduje na twierdzeniach oskarżonego, który nie przyznawał się do popełnienia głównych zarzuconych mu czynów. Apelujący odwołując się do zaprzeczającego twierdzeniom aktu oskarżenia wyjaśnień oskarżonego zdaje się jednak pomijać tę część jego wyjaśnień, w których tenże przyznał się do popełnienia zarzuconych mu zachowań (k. 177 – 179, t. I). W tych okolicznościach uwzględniając postawę oskarżonego Sąd I instancji miał jednoznaczne podstawy do, po pierwsze, odrzucenia jego wyjaśnień, w których podawał sprzecznie z własnym twierdzeniem o przyznaniu się do popełnienia zarzuconych mu czynów, po wtóre, uznanie, że te w których przyznał się do tych czynów pozostają w oczywistej i spójnej korelacji z pozostałymi dowodami i w konsekwencji, po trzecie, do ustalenia sprawstwa oskarżonego i przypisania mu winy. Nie można mieć wątpliwości, co do wartości przyznania się oskarżonego w toku śledztwa do popełnienia zarzuconych mu czynów w sytuacji, gdy jego twierdzenia o powodach złożenia takiej treści oświadczeń grzeszą naiwnością. Oskarżony wszak podał, że został niejako zamuszony szantażem do złożenia tej treści wyjaśnień. Takie stwierdzenie świadczy o nieudolnej linii obrony i naiwnym przekonaniu, że zostanie ono uznane za prawdziwe. Wszak oskarżony to nie nowicjusz w kontaktach z organami ścigania, odpowiada bowiem w warunkach recydywy i to upoważnia do stwierdzenia, że jego doświadczenia wykluczają uznanie, że uległ on szantażowi. Jest tak tym bardziej, że przecież i wcześniej i później nie przyznawał się do zarzuconych mu zachowań, choć zagrożenie dla jego konkubiny, o którym opowiadał występowało od początku. W żadnym razie nie jest możliwe uznanie, że oskarżony został do przyznania się zmuszony.

Jego wyjaśnienia zaprzeczające sprawstwu prawidłowo zostały uznane za nieprawdziwe.

Okoliczności związane z jego zachowaniem, a to obecność na miejscu gdzie uprawiane były konopie inne niż włókniste, ucieczka z tego miejsca, znaleziony w altance, którą użytkował tylko on susz konopi innych niż włókniste, a także wysuszone fragmenty tych roślin upoważniały Sąd I instancji do ustaleń, które poczynił i zrobił to tenże Sąd zgodnie przede wszystkim z regułami poprawnego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym. Dla określenia natomiast rodzaju roślin wykorzystał wiedzę specjalistów, których analizy, oceny oraz wnioski nie zostały podważone. Takie zachowanie Sądu meriti w żadnym razie nie obraziło art. 7 k.p.k. Jak to już zauważył tutejszy Sąd Apelacyjny w jednym ze swych orzeczeń: Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokonał oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej spełniającej dyrektywę wskazanej wyżej zasady procesowej. Natomiast ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych oraz końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrazą art. 410 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 3 sierpnia 2017 roku, II AKa 181/17, LEX nr 2358925).

Za chybione uznano argumenty apelującego zawarte w pkt. 1) b). Apelujący stwierdza w tym zarzucie, że błędnie przyjęto iż oskarżony wytworzył znaczną ilość środka odurzającego, podczas gdy zabezpieczone fragmenty roślin nie stanowiły przedmiotu czynności wykonawczej czynu z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Motywując tę tezę skarżący jednak nie podaje powodów, dla których rośliny zabezpieczone według niego nie są przedmiotem przestępstwa tylko podnosi, że oskarżony nie wytwarzał środków odurzających (s. 6 uzasadnienia apelacji). Zestawienie zarzutu i jego części motywacyjnej pozwala zauważyć, że obrońca stawia znak równości między czynnością wykonawczą, jaką jest wytwarzanie a przedmiotem tej czynności, którym jest środek odurzający.

Gdy zaś chodzi o zabezpieczone rośliny to opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 322 – 323, t. II) jest jednoznaczna w swej treści i wskazuje, że stanowiły one ziele konopi innych niż włókniste. Wnioski tej opinii są

pewne i stanowcze, tym samym twierdzenie apelującego obrońcy musi być uznane za chybione, bo rośliny, o których tu mowa, stanowiły przedmiot uprawy, zbioru oraz przetwarzania w celu wytworzenia środka odurzającego.

Nie może być także wątpliwości co do tego, że to oskarżony uprawiał te rośliny, zbierał je oraz przetwarzał (suszył i obrywał istotne dla wytworzenia środka odurzającego ich części). Oględziny altanki, w której odnaleziono te fragmenty roślin w czasie, gdy były one podwieszane pod sufitem i suszyły się, co jest oczywistością w tych warunkach, nakazywały wręcz uznanie, że to oskarżony był podmiotem tego przestępstwa, jego sprawcą. Twierdzenie, że nie został zatrzymany w toku takich działań nie może oznaczać, że brak jest dowodów dla przypisania mu sprawstwa. Wszak z zeznań jego matki wynika wprost, że altanka w której dokonano odkrycia tych środków należała do niego i tylko on miał do niej klucze. Żadnym więc błędem nie było przyjęcie, że bywał w tym miejscu i podejmował czynności związane z obróbką roślin aby je wysuszyć i następnie uzyskać te ich elementy, które pozwoliły na odurzanie się nimi. Jeśli przy tym uwzględnimy i ten fakt, że w toku przeszukania pomieszczeń altanki odnaleziono przedmioty należące do związanej z oskarżonym M. R. przekonanie o nietrafności tezy apelacji, że oskarżony nie miał żadnego związku z tymi roślinami, które znaleziono w altance jedynie się ugruntowuje.

Nie przekonała o błędności ustaleń faktycznych także argumentacja przytoczona dla poparcia zarzutu oznaczonego jako 1)a). Apelujący podnosi w nim, że brak dowodów iż oskarżony założył plantację, finansował jej uruchomienie, zajął się logistycznym jej wyposażeniem i uczestniczył w pozyskiwaniu środków odurzających. Istotnym jednak dla odpowiedzialności karnej oskarżonego nie jest czy on finansował plantację bądź ją założył czy też zajął się jej logistycznym wyposażeniem. Wszak oskarżony został skazany za **uprawę** roślin innych niż włókniste, a nie za czynności, które wymienił apelujący. Uprawianie oznacza m.in. przygotowanie gleby pod zasiew roślin, obejmujące szereg zabiegów uprawowych, a także cykl zabiegów od zasiewu lub zasadzenia rośliny do momentu zbioru, planową opiekę nad wzrostem i rozwojem roślin. (zob. Marek Kulik (w:) *Mozgawa M. (red.) Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu. Komentarz, WKP 2017, t. 4 do art. 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii*, podobnie Łucarz K., Muszyńska A.: *Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Oficyna 2008, t. 3*). Jeśli zatem zadaniem oskarżonego było dbanie o rozwój roślin w tym o ich podlewanie, bo taki był cel jego przyjazdu w miejsce uprawy to nie może być wątpliwości także i w zakresie realizowania przez niego czynności wykonawczej w postaci uprawy konopi innych niż włókniste. Dalsze działania w postaci suszenia tych roślin w altanie należącej do oskarżonego było kontynuowaniem jednego towarzyszącego mu zamiaru w postaci osiągnięcia określonego celu, czyli wytworzenie środka odurzającego (marihuany) z tych roślin.

Zarzut apelującego okazał się nieskuteczny.

Nie ma wątpliwości, co do trafności przypisania oskarżonemu popełnienie przestępstwa prowadzenia samochodu pod wpływem substancji psychoaktywnej. Wyniki badań krwi, niekwestionowane przez żadną ze stron, jednoznacznie to potwierdzają. Brak zastrzeżeń apelującego w tym zakresie pozwala na odwołanie się do ustaleń i wywodów Sądu Okręgowego, co do tego przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Podobnie należy określić trafność skazania oskarżonego za czyn posiadania marihuany, które to zachowanie przypisano oskarżonemu w pkt. I części rozstrzygającej zaskarżonego wyrok, przy uwzględnieniu konieczności zmiany podstaw prawnych skazania z przyczyn wymienionych w apelacji Prokuratora.

Również i w tym zakresie brak zarzutów zwalnia Sąd Apelacyjny z powinności dogłębnych rozważań, bowiem okoliczności jego popełnienia oraz ocena prawna została wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Reguły prawa procesowego wymagają, aby (...) w orzeczeniach sądowych odpowiednio wskazane były podstawy, na których są one oparte, lecz nie idzie tak dalece, by wymagać szczegółowej odpowiedzi na każdy argument przedstawiony przed sądem; (...) Odrzucając apelację, sąd odwoławczy może co do zasady po prostu poprzec powody wskazane w decyzji sądu niższej instancji. (Decyzja z dnia 4 lipca 2000 roku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie 43149/98, dostępna w bazie LEX nr 148795 zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 roku, II KK 134/09, LEX nr 550470).

Czynione w zakresie rozstrzygnięć w pkt. I i III części dyspozytywnej rozważania Sądu I instancji, co wymaga ponownego podkreślenia, są pełne, obszerne i jednoznaczne w swej wymowie i niekwestionowane przez oskarżonego. Przytoczone w motywach wyroku argumenty w żadne sposób nie zostały obalone ani nawet podważone przez skarżącego i jako takie zyskały akceptację Sądu odwoławczego. W tej sytuacji Sąd odwoławczy uznał, że może, co do zasady, po prostu poprzeć powody wskazane w decyzji sądu niższej instancji. Nie ma potrzeby przywoływania ich po raz kolejny. Byłoby to tylko powtarzaniem okoliczności, które zostały już uwzględnione przez Sąd I instancji.

Rozstrzygnięcia, co do wymierzonych oskarżonemu kar, co do ich rodzaju oraz wysokości zostały zaakceptowane przez Sąd odwoławczy. Uprzednia karalność oskarżonego wskazuje na jego niepoprawność i brak refleksji nad swym życiem. Oskarżony dopuścił się kolejnych przestępstw przeciwko ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii po upływie 4 lat od odbycia kary za przestępstwa podobne. Co jednak przemawia przeciwko niemu jeszcze mocniej to fakt, że popełnił on te czyny w niespełna dwa lata od chwili, gdy obniżono mu w postępowaniu odwoławczym uprzednio orzeczoną karę pozbawienia wolności (k. 319, 320, t. II). Nie skłoniło to oskarżonego do żadnych przemyśleń i modyfikacji swego postępowania. Jest on sprawcą niepoprawnym i winien być izolowany, aby w odpowiednio długim procesie resocjalizacji doszło do zmiany w jego sposobie postrzegania świata i własnego życia.

Ani kary jednostkowe pozbawienia wolności ani też grzywna ani kara łączna pozbawienia wolności nie razią surowością i jako takie zostały utrzymane w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.) uznając, iż właściwym będzie aby mający na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci oskarżonyłożył na ich utrzymanie w przeciwnym razie to one zostałyby pokrzywdzone brakiem środków, które oskarżonym musiałby uiścić na rzecz Skarbu Państwa.

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.

SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Bogusław Tocicki SSA Wiesław Pędziwiatr